

нала върху рамото му, съ разчорлени и окървавени коси; отъ устата и ушитъ му течеше кръвъ. Наредъ съ носилката вървѣше една жена съ дѣте вържка, която повтаряше като луда:

— Умрѣ! умрѣ! умрѣ!

Задъ жената вървѣше едно момче, което носѣше подъ мишница блока си и плачеше.

— Какво е станало? — запита баща ми.

Единъ отговори, че тоя човѣкъ билъ зидаръ и падналь отъ четвървия етажъ като работѣль. Носачитѣ на носилката се поспрѣха за моментъ. Мнозина обърнаха лице настрана потресени. Видѣхъ младата учителка съ червеното перо да подкрѣпя моята учителка отъ първо отдѣление, почти въ припадѣкъ. Въ сжщото врѣме усѣтихъ, че нѣкой ме бутна по лакътя — бѣше Зидарчето, което поблѣдняло треперѣше отъ главата до краката. То мислѣше навѣрно за баща си. Сжщо и азъ помислѣхъ. Азъ седя съ спокойна душа въ училище, защото зная, че баща ми е въ кжщи и седи до писалището си, далечъ отъ всѣка опасностъ. Но колко мои другари, на които бащитѣ работятъ върху висока скеля или близу до колелата на нѣкоя машина, мислятъ, че само едно движение, една невнимателна стжпка може да струва тѣхния животъ! Тѣ сж като войнишкитѣ синове, бащитѣ на които се намиратъ на бойното поле.

Зидарчето гледаше, гледаше и треперѣше все по-силно; баща ми се обърна и му каза:

— Прибери се въ кжщи, момче! Иди веднага при баща си, когото ще намѣришъ здравъ и спокоенъ; върви си!

Зидарчето си тръгна, като се обръщаше на всѣка стжпка. А между това тълпата почна да се движи и жената запищѣ сърцераздирателно:

— Умрѣ!... умрѣ!... умрѣ!..

— Не, не, не е умрѣль, — викаха ѳ отъ всички страни.

Но тя не искаше да слуша и си скубѣше коситѣ. Въ това врѣме чухъ единъ гнѣвенъ гласъ, който каза:

— Ти се смѣшъ!